

Čís. 5466.

Vedení exekuce k vydobytí pohledávky na věc, k níž si vymáhající věřitel vyhradil vlastnické právo, nemá samo o sobě v zápětí ztrátu onoho vlastnictví; ta však nastává, lze-li v exekuci shledávati vzdání se vlastnictví, zejména, vede-li věřitel exekuci na svou věc vědomě a dojde-li důsledkem toho k jejímu zabavení. Za vzdání se je považovati, i když vymáhající věřitel, sezná teprve po zabavení, že byla zabavena jeho vlastní věc, pokračoval v exekuci a nepodnikl v přiměřené lhůtě nic, aby byla zrušena.

Souběh zpronevěry a maření exekuce podle § 1 zákona čis. 78/1883 ř. z. je pojmově vyloučen.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm II 261/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací z podnětu zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 27. dubna 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. z. a přečinem podle § 1 zákona o maření exekuce ze dne 25. května 1883 č. 78 ř. z., podle § 290, odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek prvního soudu v celém rozsahu a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle § 183 tr. z. spatřuje rozsudek v tom, že obžalovaný neoprávněně prodal auto, k němuž si J. U. vyhradil vlastnictví do úplného zaplacení kupní ceny. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný na auto nic nezaplatil, že proto J. U. proti němu vedl exekuci k vydobytí kupní ceny 15.000 Kč s přísl., že při výkonu této exekuce bylo zabaveno auto, o něž jde, a že dražba nařízená na den 4. května 1934 nemohla býti provedena, poněvadž obžalovaný auto zatím prodal. Rozsudek vůbec neuvažuje o tom, zda výhrada práva vlastnického byla účinná i poté, kdy vymáhající věřitel J. U. vedl exekuci na předmět, jehož se týkala ona výhrada. Podle zásad vyslovených v rozh. č. 5148, 3391 Sb. n. s. tr. a č. 8527, 10.579, 11.358 a j. Sb. n. s. civ. nemá arci vedení exekuce na věc, k níž si vymáhající věřitel vyhradil vlastnické právo, samo o sobě v zápětí ztrátu vlastnictví. Ztráta vyhrazeného vlastnictví nastává však, lze-li v exekuci shledávati (§ 863 obč. zák.) vzdání se vlastnictví, zejména vede-li věřitel exekuci na svou věc vědomě a dojde-li důsledkem toho k zabavení věci. Za vzdání se je považovati, i když vymáhající věřitel, který teprve po zabavení seznal, že byla zabavena jeho vlastní věc, v exekuci pokračoval, nepodniknuv v přiměřené lhůtě nic, aby byla zrušena. Kdyby se tedy zjistilo, že J. U. nejen podal na obžalovaného žalobu o zaplacení kupní ceny za prodané auto a na základě odsuzujícího civilního rozsudku vedl exekuci k vydobytí kupní ceny, nýbrž že vedl exekuci výslovně též na auto, k němuž si vyhradil

právo vlastnické, nebo že, dověděv se o zabavení tohoto auta, v exekuci pokračoval, bylo by nutno uznati, že tím zanikla výhrada vlastnictví a přestalo tudíž auto, k němuž se výhrada vztahovala, býti věcí cizí, obžalovanému jen svěřenou, takže obžalovaný, když poté prodal auto, nemohl se dopustiti zpronevěry, nýbrž jen maření exekuce, po případě zločinu podle § 205 a) tr. z. Souběh zločinu zpronevěry s přečinem podle § 1 zákona o maření exekuce je pojmově vyloučen již proto, že skutková podstata onoho zločinu předpokládá, že šlo o věc pro pachatele cizí, jemu toliko svěřenou, kdežto pod předpis § 1 zákona o maření exekuce nespadá zcizení předmětů, jež v době výkonu exekuce nebyly vlastnictvím dlužníkůvým.

Poněvadž se nalézací soud po této stránce věci neobíral a neučinil skutková zjištění, jichž je třeba ke správnému a úplnému posouzení věci, zatížil svůj rozsudek zmatkem podle č. 9 a), po případě 10 § 281 tr. ř., jenž nebyl sice vytýkán zmateční stížností, k němuž bylo však podle § 290, odst. 1 tr. ř. z úřední moci přihlédnouti tím, že rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 5467.

Svémocné přemístění zabavených předmětů před dalším exekučním úkonem, nestalo-li se v úmyslu zcela nebo zčásti zmařiti uspokojení věřitele (odvedení zabavených koní před odevzdáním jich do úschovy ze stavení na polní práci) není »odstraněním« zabavených věcí ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce, naplňuje však skutkovou podstatu přestupku podle § 3 cit. zákona.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm II 541/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných A. S. a O. M. do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 11. října 1935, pokud jím byli uznáni vinnými: A. S. zločinem podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 8 tr. z. a § 1 zákona o maření exekuce, O. M. zločinem podle § 81 tr. z. a přestupky podle §§ 5, 8 tr. z. a § 1 zákona o maření exekuce jakož i přestupkem podle § 314 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Ve směru přestupku podle § 8, pokud se týče § 5, 8 tr. z. a § 1 zákona o maření exekuce je subsumpce jednání obžalovaných, rozsudkem zjištěného, pod zákon uvedený v rozsudku pochybená, což stížnost právem namítá. Podle zjištění rozsudku odvedli obžalovaní zabavené koně proti odporu berního vykonavatele, jenž chtěl koně ze stavení obžalovaného A. S. odvésti a dáti do úschovy uschovateli jím zvolenému, na pole za domem obžalovaného S., kde jimi bylo podle obsahu spisů oráno. Že takové odvedení koní není odstraněním zabavených věcí ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce a že zejména z něho nelze usuzovati na úmysl